

Marsh op routine naar 31ste titel

Het Internationaal Open Kampioenschap van Nederland is weer een stukje in aanzien gestegen. Het 'Dutch' Open levert altijd goede kampioenen, vooral de laatste jaren. In '74 was dat Brian Barnes en daarna volgden Hugh Baiocchi, Severiano Ballesteros, die op de Kennemer zijn eerste grote titel won en thans een van de beste spelers van de wereld is, vervolgens twee maal achter elkaar Bob Byman, die inmiddels ook in Amerika arrivé is, en nu dan de Australiër Graham Marsh, ook al een van de begenadigdste golfers op aarde.

De 35-jarige Marsh was nog voordat de eerste bal geslagen werd de grote kanshebber in Noordwijk. Hoewel hij met nog één ronde te spelen vijf slagen achterstand had, maakte hij in regen en wind tijdens de laatste ronde akkundig gebruik van zijn techniek en mentale ervaring. Marsh was een van de slechts drie spelers die die laatste dag een ronde van 70 maakten. Het bleek net voldoende voor hem om de eerste prijs van 23.320 gulden in de wacht te slepen. Het was zijn 31ste overwinning in een indrukwekkende carrière. Evenals Gary Player is Marsh een golf-globetrotter. Op alle continenten, maar vooral in het Verre Oosten, heeft hij lucratieve toernooien gewonnen en het was dan ook een hele verrassing dat hij had ingeschreven voor 'Noordwijk'. De eerste prijs moet 'chicken feed' voor hem zijn.

Maar Marsh speelt niet alleen voor het geld, maar vooral om te winnen, zo liet hij in zijn dankwoord doorschemeren. *'Ik vind het zonder meer af te keuren dat iemand als Byman 5000 dollar plus onkosten vraagt en Ballesteros zelfs het dubbele daarvan. Het Dutch Open zou net zo moeten zijn als het Britse Open, dat wil zeggen iedereen eenzelfde behandeling,'* aldus Marsh.

De Australiër, die een overwinning goed kon gebruiken om het vertrouwen te hervinden waarmee hij in 1977 vijf toernooien over de hele wereld en 600.000 gulden aan prijzengeld won, kwam na een bijzonder eervolle zevende plaats in het Britse Open naar Nederland om zich voor te bereiden op het PGA Kampioenschap in Amerika, een week later. Reeds vanaf het startsein op donderdagmorgen werden de weddenschappen afgesloten op Graham Marsh. Als gezegd lag hij op zaterdagavond vijf slagen achter op leider John Bland, maar toen hij zondagochtend de gordijnen opzij schoof en het flink zag waaien dacht hij meteen dat hij nog niet kansloos was. Hij slaat de bal immers recht en laag en hij is een van die topgolfers die zelden buiten de baan slaan en als gevolg daarvan een double bogey maken. In de eerste drie ronden had hij vele maakbare

putts gemist en als ook dat onderdeel in de allesbeslissende laatste ronde wou klikken, dan kon het nog, meende hij.

Marsh' grote kracht is zijn regelmaat, een eigenschap waar de andere deelnemers juist zo'n moeite mee hadden. (Wat ons doet denken aan de opmerking van Jack Nicklaus: *'The only constant thing in golf is its inconstancy'*. Spelers als John Bland (72-66-72-77), Geoff Parslow (74-73-66-76) of Maurice Bembridge (68-78-70-76) komen met zulke op en neergaande scores niet in aanmerking voor een cheque met vijf cijfers.

Geruchten

Marsh is een zogeheten selfmade golfer. Hij is wiskundeleraar van huis uit en wilde eerst zijn studie afmaken om zekerheid te hebben voor de toekomst, omdat hij er aan twijfelde als golfprofessional wel te zullen slagen. Nadat hij een half jaar voor de klas heeft gestaan heeft hij de sprong gewaagd en hij zal van die stap geen spijt hebben gehad. Hij heeft alles zelf gedaan om de top te bereiken. Marsh: *'Ik heb nooit een sponsor gehad en ook nooit een sponsor willen hebben. Ik wou het allemaal zelf riskeren, omdat ik dacht dat ik dan een betere golfer zou worden. Een vliegticket heb ik altijd beschouwd als een*

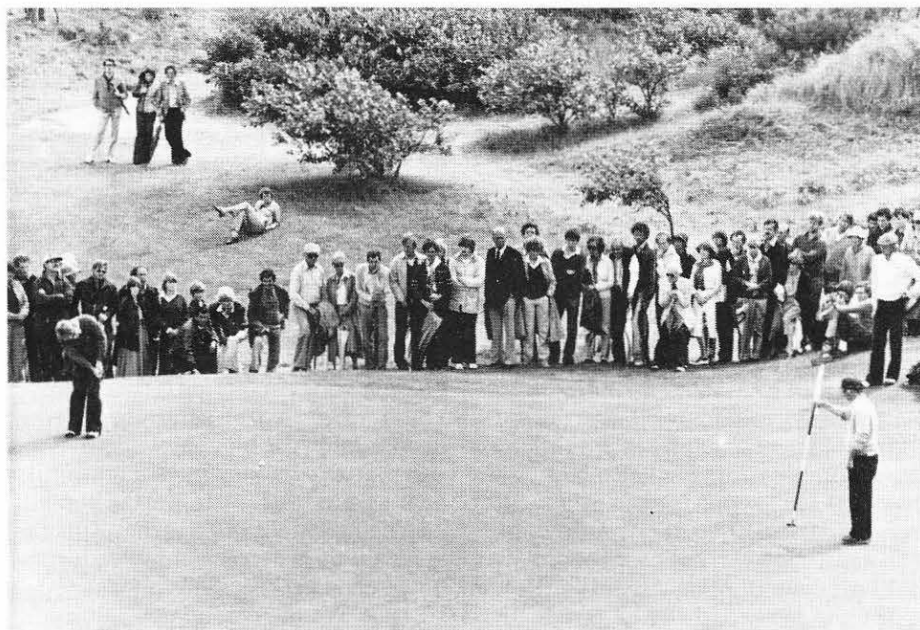
investering in mezelf.'

Zijn broer Rodney is al jarenlang wicketkeeper van het Australische cricket-testteam. Het komt voor dat Marsh zich tijdens een ronde moeilijk kan concentreren, omdat zijn gedachten gedeeltelijk bij de testmatch zijn waarin zijn broer meespeelt. Het is een bijzonder geslaagd 60ste Open geweest met een winnaar van wereldreputatie en met schitterend weer, afgezien dan van de laatste dag. Maar dat hoorde erbij, anders was het allemaal te mooi geweest. Er waren 135 deelnemers uit 23 verschillende landen, onderverdeeld in o.a. 64 Britten, 20 Nederlanders, 12 Zuidafrikanen, 9 Australiërs, 6 Amerikanen, 6 Ieren en slechts 2 Spanjaarden. Dat waren Manuel Pinero en

De 9e hole op zondag.

Graham Marsh aan putt op de 13e hole.

Waar John Bland het Open verloor. Zijn bal lag onspeelbaar op de 9e hole in de laatste ronde. Hier klimt hij naar de tee van de 1e om te droppen.

Antonio Garrido, die overigens wel bij de eerste vijf eindigden. Op maandag 23 juli moesten 70 spelers voorkwalificeren voor 62 plaatsen in het eigenlijke toernooi. De beste score kwam op naam van een oude bekende: de Egyptenaar Mohammed Said Moussa, die 70 maakte. De acht spelers met een score van 87 en hoger konden de thuisreis aanvaarden. De baan lag er perfect bij, hij was nog nooit zo goed geweest. Snelle greens (vooral de 2e en de 9e) en sappige, egaal groene fairways. Iemand vond de fairways te veel nat gehouden, maar zo is er altijd wel wat te bedenken.

Zo'n eerste dag doen er altijd veel geruchten de ronde. 'Het schijnt dat Ballesteros toch komt.' Waarop een ander dan weer zegt: 'Mijn niet bekend, maar ik heb wel gehoord dat Ben Crenshaw waarschijnlijk komt.'

Waar ze het al niet vandaan halen. Dinsdag was oefendag en gaven Tommy Horton en Sandy Lyle een demonstratie voor 250 belangstellenden op de openbare baan Spaarnwoude. Woensdag was de Bliv/Dunlop Pro-Am dag, waarover elders meer, en donderdag om 9 uur stond alles en iedereen op scherp voor de start van het eigenlijke Open.

Al spoedig werd duidelijk wat de vlekkeloze grasmatten en het prachtige weer voor de scores in petto had. Ene Jeff Hall scoorde zes birdies in een ronde van 67 en dat was meteen een evenaring van het baanrecord, dat vorig jaar door de Australiër Ratcliffe was gevestigd. De 22-jarige

Hall stond met die prestatie fier op kop na de eerste dag. Het was voor de 22-jarige Hall een persoonlijk hoogtepunt uit zijn loopbaan. Om vooral maar te kunnen blijven spelen heeft hij zich voor 30.000 gulden in de schulden gestoken. Tot overmaat van ramp werden in april in Spanje zijn stokken en kleding gestolen.

Tweede na de eerste dag was Maurice Bembridge met 68, terwijl ook Carl Mason en Terry Gale onder de 70 bleven, 69. Op een hole-in-one op de 182 meter lange 17e hole stond gedurende de hele week een Porsche Turbo 924. Als een verleidelijke jongedame stond hij te blinken op de duintop naast de fairway. Michael King had alle pech van de wereld toen zijn bal op de rand van de hole bleef liggen. 'I don't like Porsches anyway', was zijn commentaar.

Graham Marsh had een redelijk goede start met 71 en van het contingent Nederlanders was verrassenderwijs geen professional de beste, maar amateur Jaap van Neck, die een vliegende start had met een tussenscore van 3 onder par na 7 holes (hij was op de 10e begonnen). Hij maakte 73, gelijk aan 1 slag onder de SSS en voldoende voor een nieuw baanrecord voor amateurs. Een schitterende ronde van Jaap, die naar aanleiding hiervan met zijn handicap waarschijnlijk naar scratch verhuist. Helaas kon hij daarna niet meer imponeren. Zijn slagen naar de green beoordeelde hij nogal eens verkeerd. Of hij was te kort, óf over de green heen en dat

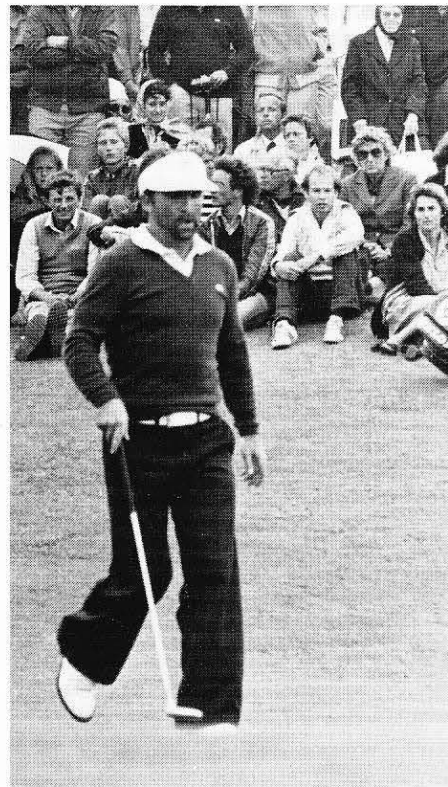
stuk grondgebied kan men in Noordwijk beter vermijden. Cees Visser van de Noord-Nederlandse Golfclub was onze beste professional met 76.

Het beste golf die eerste dag zagen we van Brian Barnes, de nummer twee van Europa dit jaar. Van tee tot green speelde hij foutloos, maar eenmaal op de green leek er een anti-magneet in de hole te zitten.

Tweemaal baanrecord

De vrijdag stond in het teken van het nieuwe baanrecord 66 van John Bland. De Zuidafrikaan kwam rond in tweemaal 33, met birdies op 2, 8, 9, 11, 14 en 15. En we dachten met z'n allen dat 'Noordwijk' zo'n moeilijke baan was. Maar niet alleen Bland zorgde die dag voor stuntwerk. Sam Torrance was na 10 holes 5 onder par en de Canadees Gar Hamilton haalde uit met 2 eagles, op 11 en 14. Beiden scoorden 67. Jeff Hall bleef aardig bij met 71 en moest na deze ronde de eerste plaats delen met John Bland. Marsh bracht 70 binnen en was met drie slagen achterstand volop in de strijd.

Na de tweede dag werd het deelnemersveld gedecimeerd tot de beste 65 spelers. Onze hoop was natuurlijk gevestigd op minimaal één landgenoot die er tot en met zondag bij zou zijn. Per slot van rekening is dat de laatste keren ook traditie geworden. Bertus

Antonio Garrido is na Ballesteros de beste Spanjaard. In Noordwijk werd hij ex aequo tweede.

Kampioen Graham Marsh tijdens zijn dankwoord. Naast hem Richard Rahusen, voorzitter van de NGF.

van Mook, Jan Dorrestein, Simon van den Berg en Martien Groenendaal hebben in recente jaren allen eens tot de dag van uitbetaling weten door te dringen. Dit keer viel die eer weer eens te beurt aan Jan Dorrestein, je zou bijna schrijven 'good old' Jan Dorrestein, zó lang draait hij al mee. Dat was min of meer een verrassing, want Jan verkeerde niet in zijn beste vorm en was een paar weken eerder niet eens bij de beste 20 in het Nationaal Open op de Haagsche. Velen gaven Simon van den Berg een goede kans, maar ondanks zijn harde oefenen miste hij het kwalificatiecijfer op twee slagen. Cees Renders was er erg dichtbij met een tweede ronde van 74, maar de glorie was uiteindelijk voor Dorrestein. En op wat voor manier! Hij eindigde met drie drieën, inclusief een chip-in-de-hole op de laatste, wat later zijn redding bleek. Zaterdag was een warme dag met een

temperatuur van zo'n graad of 30. De Australiër Geoff Parslow was zelfs zo 'hot' dat hij een aanval op het baanrecord deed. Hij kwam tot een evenaring van 66, tot stand gekomen door een eagle (14e) en drie birdies in de tweede negen (35-31). Parslow was samen met zijn landgenoot Chris Tickner door Henri Wintermans Sigaren naar ons land gehaald. Beiden zeer goede golfers als ze hun dag hebben. In eigen land zijn ze respectievelijk 30ste en 37ste op de Order of Merit, een lijst van 300 spelers. Geoff Parslow stond op de derde plaats na zijn rondje van 66, maar hij heeft het zondag niet kunnen redden en eindigde als tiende.

Jeff Hall, de leider na de eerste ronde met 67, ging al op de eerste de beste hole de mist in. Zijn ene lie in de rough was zo mogelijk nog slechter dan de andere. Zo begon hij met een 7 en prijsde zich uiteindelijk uit de

markt met 77. Tommy Horton bracht de vele tips die hij dinsdags aan de mensen op 'Spaarnwoude' had gegeven tijdens het toernooi zelf in praktijk en was met scores van 71-72-70 in de voorste gelederen. Evenals Malcolm Gregson, Antonio Garrido en Nick Job, die allen vrij ongemerkt naderbij kwamen sluipen.

Vooraan na de derde ronde stond nu in alle eenzaamheid de Zuidafrikaan John Bland. En deze Bland zou wel eens kunnen gaan winnen, want hij is een door en door gerijpte professional die in Zuid-Afrika de nodige toernooien heeft gewonnen.

Hij was in par rond gegaan en kon de laatste dag beginnen met een voor-sprong van 2 slagen. Graham Marsh worstelde andermaal met de greens en kon niet beter dan 74. Daarmee was hij 5 slagen achter op Bland. Een niet geheel onoverkomelijke achterstand, maar het is tientallen keren eerder gebeurd dat een dergelijke stand in enkele holes genivelleerd werd (denk aan Hayes en Baiocchi in Hilversum 1975). Jan Dorrestein maakte 76. Mark James, die de week ervoor vierde was geworden in het Britse Open, was na die topprestatie in Noordwijk zo ongeïnteresseerd dat hij tussen de slagen door een boek las . . .

Regen en wind

In de nacht van zaterdag op zondag was er een einde gekomen aan de korte periode met mooi weer. De hitte, de zon en de blauwe lucht hadden plaats gemaakt voor regenbuien, een dreigende hemel en een stevige wind. Welke invloed dit had op de scores is duidelijk als u een vergelijking maakt tussen de scores van de eerste drie dagen en die van de laatste dag. Drie spelers scoorden 70 (Marsh, Brown en Lyle) en twee anderen (Pinero en Stewart) bleven eveneens onder par met 71.

Vooraf een hole als de 526 meter lange 9e is tijdens slecht weer met zuidwesten wind een 'killer'. Waren de spelers hier gewend om met twee houten en een pitching wedge de green te halen, zondag kwamen er twee houten en nog een ijzer-2 of 3 aan te pas. Het zou dan ook de hole worden waar John Bland zijn kansen op de titel om zeep hielp. Ter hoogte van de green lag zijn bal onspeelbaar in de duinheuvel bij de eerste tee. Hij dropte de bal op de eerste tee en rondde het karwei af met een 7. Hij was uit in 40 en werd langzamerhand ingehaald door Gregson, Garrido en de als een machine spelende Marsh. Van de andere kanshebbers hadden Parslow en Horton hun dag niet. Horton had twee double bogeys in de

Michael King's teeshot op de 17e hole. Slechts 2 centimeter scheidde hem van de Porsche.

eerste vier holes en was daarmee uit de race. Hij speelde in het leidende drielal (met Bland en Gregson) en vroeg op de 4e om een rulling, omdat hij meende dat zijn bal in het struikgewas bij een 'rabbit scrape' lag. In geen velden of wegen was een referee te bekennen. Toen deze na 6 minuten nog niet gearriveerd was beslisten de spelers maar onderling dat Horton zijn bal straffeloos mocht droppen. Zeker bij de drie leidende drieballen behoort een referee permanent aanwezig te zijn.

Gregson was 5 onder par na een birdie op de 6e en had toen alleen de leiding, maar bogeys op 7, 9 en 10 en een double bogey op 9 en een bogey op 10 van Bland, stelden Marsh in staat het tij te doen keren.

De Australiër, die in de twee-na-laatste groep speelde, maakte birdies op de par-5 holes 11 en 14 en was plotse-ling één slag voor. En zo'n voor- sprong zou Marsh zich in dat stadium niet meer laten ontglippen. Zowel Garrido als Gregson zouden op de laatste hole moeten uithalen van net buiten de green om nog gelijk te komen. De Spanjaard chipte een meter bij de hole en Gregson's putt van 20 meter raakte de hole, maar viel niet. Het was grappig dat de meerderheid

van de ongeveer 3000 toeschouwers verlangden naar een play-off. Zij wilden een toegift, liever dan een 'out-right' winnaar als Marsh. Graham Marsh is een populaire kampioen, die de palmares van het Internationale Open Kampioenschap nog indrukwekkender heeft gemaakt dan hij al was.

Van het nationale front valt nog te melden dat Jan Dorrestein met scores van 77-75-76-77=305 de 64ste plaats deelde en dat Jaap van Neck als eerste amateur de Heineken's Challenge Cup veroverde.

De prijsuitreiking vond plaats op het balkon van het huisje van caddiemaster Aad Looyestein. De voorzitter van de Nederlandse Golf Federatie, Richard Rahusen, roemde het vele werk van de 120 vrijwilligers van de Noordwijkse Golfclub en ging vervolgens over tot het uitreiken van de prijzen aan de eerste vijf professionals en de eerste drie amateurs. De heer Henk Luyk, voorzitter van de Noordwijkse, overhandigde een extra prijs aan de twee nieuwe baanre-

cordhouders, John Bland en Geoff Parslow.

Er was een totaal prijzengeld van f 140.000, bijeen vergaard door 40 sponsors en gedeeltelijk door de NGF. Marlof Strumphler, p.r. vertegenwoordiger van de NGF, over de toekomst van het Open: *'Gezien de omvang van het evenement lijkt de tijd gekomen om met grote bedrijven in zee te gaan. Maar de vraag is of we die kunnen vinden. En daar komt nog bij, wat willen de tienduizend golfers in Nederland? Willen ze werkelijk een toernooi waarin pakweg acht betere spelers aan de gang zijn of geven ze de voorkeur aan een groot gezellig evenement dat we helemaal zelf in de hand houden? Dat zijn we nu zo'n beetje aan het uitzoeken. We zitten wat dat betreft echt op de wip. Professionalisering of doorgaan op min of meer amateuristische basis. Dat is de vraag.'*

Volgend jaar keert het Open weer terug naar de Hilversumse Golfclub. De duinen zullen dan plaats maken voor de bossen.

De greenkeeper en het Open

Spelers en kijkers zeggen 'It's a beautiful course', maar beseffen zij ook ten volle wat er zoal gedaan moet worden om de baan op het juiste moment in topconditie te brengen. De Noordwijkse golfbaan is een nog jonge baan, die nog zeer gevoelig is voor iedere weersverandering, vooral bij droge weersomstandigheden en de daarmee bijna altijd gepaard gaande straffe wind.

Geruime tijd vòòr en ook tijdens het Open vraagt het beregenen veel tijd. Zwakke plekken in de fairways zijn die plaatsen waar bijna alle ballen op een betrekkelijk klein gebied neerkomen en daarna weggeslagen worden, inclusief een flink stuk van de graszode. Deze plaatsen vragen vòòr de aanvang van zo'n belangrijk evenement al bijzondere aandacht, maar ook tijdens de wedstrijden worden deze plaatsen gedressed.

Ook de konijnen graven tijdens zulke belangrijke dagen rustig door, alsof zij er geen weet van hebben. De tee's op de korte holes vragen eveneens bijzonder veel aandacht. Zo ook de bunkers, die, hoewel er niet veel zijn, toch goed getrimd moeten worden en scherp gerand en keurig geharkt dienen te zijn. De konijnen vinden bunkers soms leuke speelplaatsen, maar

zij harken niet. De greens, die toch al veel aandacht vragen, krijgen dit zeker al geruime tijd vòòr het Open; goed gedressed om alle oneffenheden weg te werken. Een week van te voren begint men de greens al dagelijks te maaien, zodat ze er al prachtig bij liggen als het Open nog moet beginnen.

De greenkeeper en zijn staf moeten tijdens het Open vroeg opstaan, want vòòr de wedstrijden weer beginnen, moeten de greens gemaaid zijn, de holes verplaatst en de teeboxen verzet zijn en ook de bunkers moeten geharkt worden. Waar nodig wordt nog de beregening aangezet.

's Avonds na de ronde wederom beregenen, zonodig tee's en fairways maaien, plaggen eventueel terugleggen en aantrappen en ook eventuele konijnengaten.

Onze oprechte complimenten voor greenkeeper Simon van der Ploeg en zijn medewerkers voor deze prachtige baan is hier dan ook zeker op zijn plaats. De Nederlandse golfgemeenschap kan trots op u zijn en voor de leden van de Noordwijkse Golfclub is het een eer om op zo'n baan te spelen.

Klaas Swart

De uitslag luidt (Noordwijkse Golfclub, par 72, SSS 74):

1. Graham Marsh (Aus)	71-70-74-70=285	f 23.320
2. Antonio Garrido (Sp)	73-71-70-72=286	f 12.160
Malcolm Gregson (GB)	72-71-69-74=286	
4. Manuel Pinero (Sp)	70-73-73-71=287	f 6.470
John Bland (ZA)	72-66-72-77=287	
6. Denis Watson (ZA)	74-74-68-72=288	f 3.935
Roger Davis (Aus)	72-72-72-72=288	
Michael King (GB)	70-72-74-72=288	
Nick Job (GB)	71-71-72-74=288	
10. Bob Verwey (ZA)	73-70-74-72=289	f 2.700
Geoff Parslow (Aus)	74-73-66-76=289	
12. Ken Brown (GB)	70-76-74-70=290	f 2.320
David Ingram (GB)	71-77-68-74=290	
Jeff Hall (GB)	67-71-77-75=290	
15. Noel Ratcliffe (Aus)	71-76-72-72=291	f 2.020
Brian Barnes (GB)	74-71-72-74=291	
17. David Vaughan (GB)	76-70-71-75=292	f 1.800
Terry Gale (GB)	69-77-71-75=292	
Maurice Bembridge (GB)	68-78-70-76=292	
Eamonn Darcy (Ier)	71-73-72-76=292	
21. Sandy Lyle (GB)	72-71-80-70=293	f 1.580
Rod Stewart (ZA)	73-75-74-71=293	
Eddie Polland (Ier)	76-75-68-74=293	
Vicente Fernandez (GB)	71-78-69-75=293	
Tommy Horton (GB)	71-72-70-80=293	
26. Philip Elson (GB)	76-74-72-72=294	f 1.340
Gavin Levenson (ZA)	75-73-73-73=294	
Guy Wolstenholme (Aus)	74-70-75-75=294	
Christy O'Connor (Ier)	73-72-73-76=294	
Gar Hamilton (Can)	75-67-76-76=294	
Sam Torrance (GB)	73-67-78-76=294	
32. Garry Cullen (GB)	74-74-73-74=295	f 1.140
Victor Somers (Aus)	74-76-69-76=295	
Doug McClelland (GB)	76-74-69-76=295	
Garry Logan (GB)	75-74-68-78=295	
36. Bill Loeffler (VS)	73-78-71-74=296	f 940
Noel Hunt (GB)	77-72-73-74=296	
Martin Poxon (GB)	77-73-71-75=296	
Mark McNulty (ZA)	72-74-75-75=296	
John O'Leary (Ier)	74-72-70-80=296	
Carl Mason (GB)	69-75-72-80=296	
42. Antonio Saavedra (Arg)	72-72-78-75=297	f 790
Simon Hobday (Rhod)	73-75-72-77=297	
Michael Inglis (GB)	74-76-68-79=297	
Peter Cowen (GB)	73-73-72-79=297	
46. Martin Foster (GB)	76-75-74-73=298	f 680
Mitch Adcock (VS)	80-71-71-76=298	
Willie Milne (GB)	75-75-72-76=298	
Peter Senior (Aus)	77-71-74-76=298	
Bill Longmuir (GB)	76-72-74-76=298	
Mark James (GB)	72-73-76-77=298	
Roger Mann (GB)	78-70-70-80=298	
53. Nicky Price (ZA)	74-75-75-75=299	f 580
Howard Clark (GB)	75-73-74-77=299	
Andrew Mew (Trin)	72-76-74-77=299	
56. Noel Blenkarne (GB)	71-81-76-72=300	f 510
Joe Edman (VS)	75-74-77-74=300	
Jeff Hawkes (ZA)	72-73-78-77=300	
Vinny Baker (ZA)	76-73-73-78=300	
60. George Harvey (GB)	72-75-76-78=301	f 460
61. Steve Martin (GB)	74-76-74-78=302	f 440
62. Harold Henning (ZA)	75-77-75-76=303	f 420
63. Tom Charnley (GB)	75-77-79-73=304	f 400
Jan Dorrestein (Ned)	77-75-76-77=305	f 370
Gordon Brand (GB)	72-73-75-85=305	
66. Patrick Lemaire (Fr)	78-74-77-77=306	f 300

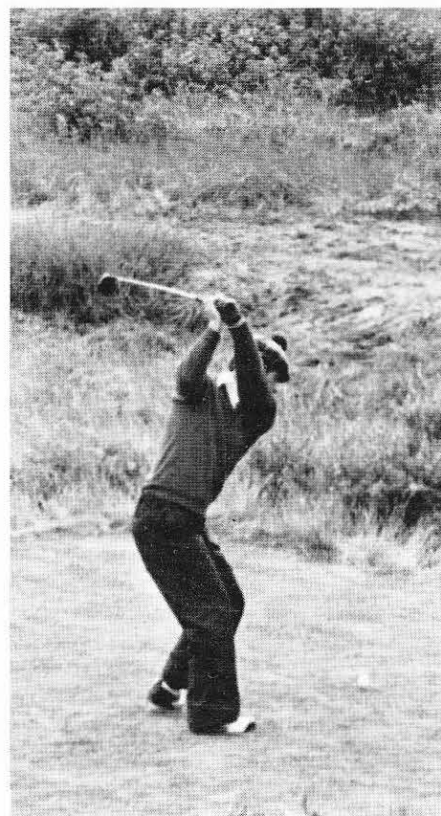
Amateurs:

1. Jaap van Neck (Ned)	73-86-88-87=334
2. Peter Miles (GB)	86-81-85-85=337
3. Pierre Bouillon (B)	86-80-83-90=339
4. Bert Meijers (Ned)	84-87-95-82=348
5. Peter Clark (GB)	89-86-87-88=350

De boot gemist

Van de 20 Nederlandse deelnemers aan het Open, dat wil zeggen inclusief de in ons land werkzame buitenlandse professionals, hebben alleen Jan Dorrestein, Jaap van Neck en Bert Meyers (de laatste twee zijn amateurs) het Open 'overleefd'. De overige Nederlanders, dan wel buitenlandse Nederlanders, wisten zich met de volgende scores niet voor de laatste 36 holes te kwalificeren (het kwalificatiecijfer lag op 152 slagen):

Cees Renders	79-74=153
Simon van den Berg	79-75=154
Eric Newgas	78-76=154
Bertus van Mook	78-77=155
Cees Visser	76-81=157
Ad Wessels	80-78=158
Alex Loesberg	79-79=158
Granville Ogden	76-84=160
Ben Janmaat	79-82=161
Brian Gee	83-81=164
Gerard de Wit	82-83=165
Jim Buchanan	85-81=166
Piet Wijnen	88-81=169
Piet van Beelen	81-88=169
Tom O'Mahoney	87-84=171
Gerry Jeurissen	92-81=173
Peter Clark (a)	89-86=175
Ger Bazuin (a)	99-83=182

Graham Marsh tijdens de drive op de top van de backswing.

Foto's: Maandblad GOLF.

Vijf teams winnen Bliv/Dunlop Pro-Am

Gelukkig werd twee maanden voor het Open de inmiddels traditioneel geworden Pro-Am gered. Mölnlycke Nederland, fabrikanten van het vloeibare zeepje Bliv, en de firma Dunlop fourneerden het prijzengeld van 20.000 gulden, terwijl Mölnlycke na afloop in het clubhuis een cocktail-party organiseerde.

Er waren 50 teams, bestaande uit één professional en twee amateurs, van wie velen een hogere handicap hadden dan de 18 waar ze voor moesten spelen. De ergernis die daar vaak uit voortkwam, kan niet bedoeld zijn als de opzet van deze pro-am. Is het niet zinniger om deelnemers met een hoge handicap (hoger dan 20) te vragen voor de Sponsor Cup, een wedstrijd die later in het jaar wordt gespeeld? Ook deed zich weer het fenomeen voor van profs die niet kwamen opdagen. Zolang daar geen straf op staat, zal dat altijd wel blijven gebeuren.

De firma Dunlop had enkele sportmensen, die ook golfen, uitgenodigd mee te spelen. Van hen speelden de gebroeders Hans en Ties Kruize weer een goede partij, in ieder geval goed genoeg om met nog drie andere teams de eerste prijs te delen. Hun winnende score was 63, tegen 58 vorig jaar, toen eveneens gewonnen door het team van Ties Kruize en Rennie van der Graaff. De vijf winnende professionals van het team-klassement, Tom O'Mahoney, Rod-

Peter Dobereiner in de **Haagsche Courant**: 'Ik geloof dat golf het mooiste spel is dat er bestaat. Het is een directe uitdaging aan jezelf. Het is ook het eenzaamste spel dat ik ken. Je speelt altijd tegen jezelf. Als je slecht gespeeld hebt kan je nooit een ander de schuld geven. Je hebt het altijd aan jezelf te wijten. Het is een spel voor een individualist, die tegen zichzelf vecht, die zijn spieren onder controle probeert te brengen, zijn gedachten ordent, zich voor honderd procent concentreert op een heel klein balletje dat hij weg moet slaan. Het lijkt allemaal zo gemakkelijk, maar het is erg moeilijk. Het spel maakt slaven van sommigen, idioten van anderen, neurotici van velen, maar het geeft vaak toch ontzettend veel voldoening als je de bal na een paar goede slagen in het gat ziet rollen.'

dy Carr, Nick Job, Carl Mason en Brian Barnes, kregen ieder f 1460,— uitgekeerd. De beste individuele score van de professionals kwam op naam van David Ingram en Nick Job, die beiden in 70 slagen rondkwamen. Hun prijs was f 2875,—, zodat Job al f 4335,— had gewonnen vóór het toernooi begonnen was.

PRO-AM GOLF TOURNAMENT

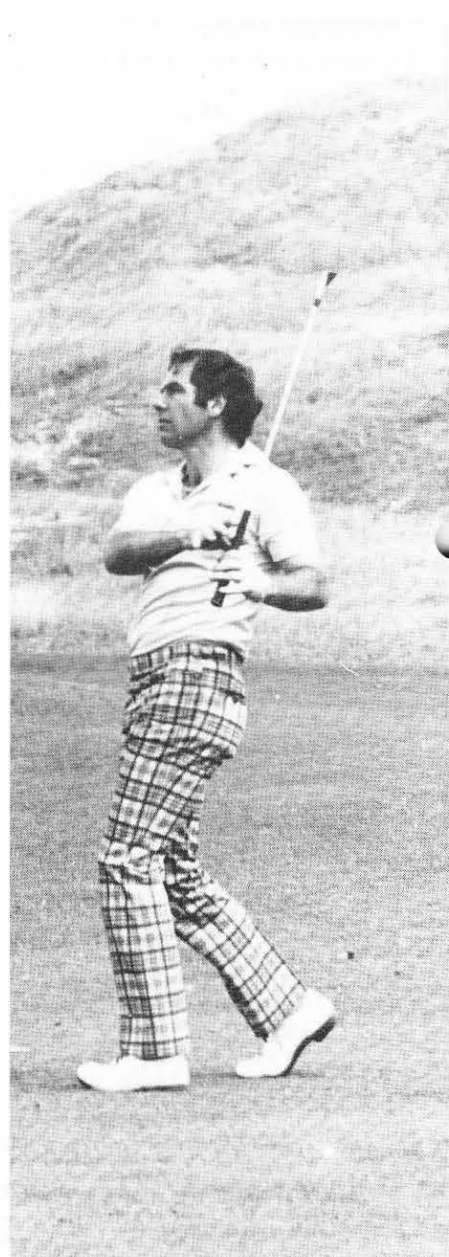
De uitslagen van de Pro-Am:

Teamklassement

1. Tom O'Mahoney	63
Hans Kruize (18)	
Frans de Haan (5)	
— Roddy Carr	63
Rennie van der Graaff (6)	
Ties Kruize (16)	
— Nick Job	63
Ger Bazuin (2)	
P. Flieringa (10)	
— Carl Mason	63
Ronnie Goossens (5)	
Cees Dirkzwager (5)	
— Brian Barnes	63
D. Hutton (10)	
Paul de Haas (18)	
6. Gary Cullen	64
J. H. Kruize (12)	
B. A. M. Peterse (12)	
— John Bland	64
Mevr. C. T. Strumphler (17)	
Simon van de Ploeg (5)	
— Manuel Pinero	64
Thom Wernink (5)	
P. Kneteman (18)	
— David Ingram	64
Bas Huurman (18)	
C. Tulleken (13)	
10. Sandy Lyle	65
M. Unger (18)	
Richard Rahusen (8)	
— Vinny Bakker	65
M. ten Zeldam (18)	
S. O. Andersson (12)	
— John O'Leary	65
Just Kerckhoff (5)	
Gijs van Lennep (18)	

Professionals

1. David Ingram	70
Nick Job	70
3. Brian Barnes	71
Nicky Price	71
Philip Elson	71
6. John Bland	73
Graham Marsh	73
Simon Hobday	73
Eamonn Darcy	73

Geoff Parslow evenaarde in de derde ronde het baanrecord van John Bland met 66.

Zesde hole-in-one

Kees Cramer, de professional van de Twentsche Golfclub, heeft op 11 juli op de 2e hole van zijn club met een ijzer-9 zijn zesde hole-in-one gemaakt. De eerste van zijn reeks maakte hij precies 50 jaar geleden. Tijdens het Open in Noordwijk kwam Manuel Pinero op Cramer af en vroeg hem: 'Bent u niet degene die in 1964 in Madrid tijdens de World Cup een hole-in-one maakte?' Cramer antwoordde bevestigend. Zijn prijs was toen een auto, die hij onmiddellijk verkocht en daarop de waarde ervan deelde met zijn partner Gerard de Wit.

Wanhoopt niet . . .

De Open golfkampioenschappen in dit goede land hebben ons toch wel weer het een en ander geleerd. Niet alleen de kampioenschappen in Noordwijk overigens, maar ook die in Engeland. Op de dwangbuis hebben we kunnen zien hoe Ballesteros alle fairways heeft gemist, steeds onder een auto en tussen het publiek speelde en niettemin als winnaar uit de strijd trad. Gemiste kansen waren er in Noordwijk evenzeer en dat doet de golfspelende burger dan toch maar weer deugd. Ook de besten onder de goeden blijken bij tijd en wijle nog wel iets te vergeten van de vele noodzakelijke standen, houdingen en activiteiten die iedere golfer wederkerend tot zich dient te nemen. Voor de onderwijzende pro's een reden om niet al te permanent te wanhopen aan de te verwachten kwaliteiten van hun leerlingen, voor de leerlingen evenzeer een aanleiding om de bijl er niet al te snel bij neer te gooien.

Die neiging zal velen in de afgelopen weken toch al hebben bekropen. Het weer was afgrondelijk slecht, om niet te zeggen onweer, de vele malen dat tóch doorzettende amateurs halverwege door de regen werden overvallen zijn ontelbaar en daar ga je dan. Je zeult over de baan in stromende regen. Achter je hobbelt een klein kapitaal ter waarde van een halve wijnkelder, je sopt in je schoenen, je haren hangen als slierten langs je hoofd omdat je alle bedeksels daarvoor in een optimistische bui in de auto liet liggen, je bril wordt als matglas en dientengevolge zeil je kris-kras over de baan, kortom je bent stapelgek om deze bezigheid door te zetten, maar je doet het toch . . . Je bent namelijk bezig met een van de meest fascinerende spelletjes die er is, het spelletje van de halve-millimeter, hoewel je in dit weer beter kan spreken over een halve kilometer.

Dan lees je in dit onvolprezen blad dat op de openbare baan in Spaarnwoude een demonstratie wordt gegeven door twee Britse pro's. Je gaat er heen en ziet deze twee op de oefenwei de meest fantastische slagen uitvoeren. Op commando doen ze alles waar je hunkerend de lippen aan aflijkt, maar dan . . . gaan ze de baan op en dan blijkt dat ook zij in de praktijk nog wel eens een steek(je) laten vallen.

Waarmee we maar zeggen willen dat niemand echt behoeft te wanhopen. Een van de twee demonstreerders verklaarde dat iedere golfspeler, mits hij alle regels en voorschriften in acht

neemt, een handicap van 10 kan bereiken. Met deze belofte in het achterhoofd ga je dan na afloop van de demonstratie zelf de baan op om te zien of er enige waarheid in schuilt. Bittere teleurstelling is je deel. Zoals zo dikwijls gaat de eerste bal kaarsrecht weg, de tweede brengt het er iets minder goed af, maar toch blijf je nog binnen de perken en dat is meer dan Sevy kon zeggen.

Een paar holes lang gaat het redelijk tot goed en dan slaat, wat de wielrenners noemen 'de man met de hamer', toe. Acht slagen, tien slagen per hole worden de uitzonderingen die je 'goede' spel van die dag bevestigen. Een handicap van tien voor iedereen? Dat hebben we toch goed gehoord?

Dan brengt op de veertiende hole een lange putt enig soulaas. 'Een putt van

een waanzinnige', smaalt maat Jacob, maar zijn gehoon verstomt als de bal precies op de rand blijft liggen. Zelf laat hij deze fijnzinnige manier om het spel te beëindigen geheel achterwege, waarbij hij zich verschuilt achter het feit dat ook de twee demonstreerders Britten niet uithoelden vanwege de kwaliteit van de greens, die hier inderdaad nog wel een paar jaar nodig hebben om de kwaliteit van de perfecte greens van bijvoorbeeld de Hattense te benaderen. Want daar – in het oude domein van Jan Blansjaar – is die verende grasmat inderdaad een zaak van halve millimeters en een apart verhaal waard.

Maar daarover (na de vakantie) een volgende keer.

Th.K.

Tommy Horton en Sandy Lyle gaven voor circa 250 mensen op 'Spaarnwoude' een demonstratie op de oefenbaan en speelden daarna zes holes rond. De happening was georganiseerd door de firma Dunlop en door Colin Mackay, de professional van 'Spaarnwoude' (foto's GOLF).